

bliver at betragte som et Indgreb i Kunstnerens Ret. Forholdet kan meget godt stille sig saaledes, at et Kunstarbejde vel i sig selv er meget godt, men at netop Kunstarten er fejlet; det kan meget godt tænkes, at en Kunstner har udtrykt noget meget Smukt i et Billedhuggerarbejde og at en anden Kunstner finder det fortræffeligt, men mener, at Tanken burde være udtrykt i et Maleri istedetfor plastisk. Det vilde dog i saa Fald være urimeligt at forbyde en saadan Gjengivelse, selv om den Bekommande vilde gjøre sig en økonomisk Fordeel deraf, og det er klart, at der ikke vilde være nogen stor Fare med at give Frihed i den Retning. Hvad der derhos taler mod et saadant Forbud er, at en Gjengivelse i en anden Kunstart forudsætter en særegen kunstnerisk Virksomhed, ja, det forekommer mig endog at være tvivlsomt, om den Tanke, den givne Regel tilsigter, virkelig vil kunne stee Tyldest ved den. Der er vel nemlig udtrykkelig sagt, at Eftergjørelsen ikke taber „sin strafbare Karakter derved, at der foretages væsentlige Forandringer, Tilføjninger eller Udelabelser, saalænge den dog i Indhold og Fremstilling beholder Karakteren af en Kopii“, men det er dog aabenbart en ikke væsentlig, men en væsentlig Forandring, der foregaaer, idet man vælger et andet Medium for at udtrykke Tanken; det er dog en Forandring, der er langt større end den, en Romanforfatter maa finde sig i, naar de i hans Roman fremskildte Karakterer benyttes til en dramatisk Bearbejdelse, det er en Forandring, der aabenbart er ligesaa væsentlig og forudsætter ligesaa særegne Evner, som den sidstnævnte Bearbejdelse, ligesom der ogsaa frembringes Noget, der er kvalitativt forskjelligt fra det oprindelige Arbejde. Det staaer ogsaa tvivlsomt for mig, om ikke Domstolene, naar det kom til Stykket, uanset at man ved at kjennde Forhandlingerne ved, at det har været Hensigten at indbefatte dette Tilfælde under Regelen, vilde komme til at sige, at der er foregaaet en saa væsentlig Forandring med Kunstværket, at de ikke dristede sig til at erklære det for en Eftergjørelse. Jeg troer derfor, at det havde været rigtigere, om man var bleven staaende ved Lovudkastets oprindelige Indhold; men det forekommer mig forøvrigt,

at det vilde have været endnu rigtigere, om man aldeles ikke var kommet ind paa at sikkre Kunstneren mod en Gjengivelse, som ikke er en Mangsfoldiggjørelse, selv om den foretages i den samme Kunstart. Det er jo noget aldeles Nyt og Ukjendt hos os, idet den tidligere Bestyttelse kun angik saadanne Efterligninger, der væsentlig stete ved mekaniske Midler, hvorhos den endnu var bunden til den Betingelse, at Kunstneren selv foranstaltede en saadan Efterligning udført og erholdt Eneret derpaa; navnlig er den Bestyttelse aldeles ubekjendt hos os, som man nu vil give mod Efterligning af et Maleri ved en Statue, eller af en Statue ved et Maleri, og da en saadan Gjengivelse dog aabenbart fordrer en særegen kunstnerisk Virksomhed, kan jeg heller ikke see nogen Grund til at give Bestyttelse derfor. Hertil kommer, at det vistnok vil være saa godt som umuligt at træffe bindende Bestemmelser i den Retning, og navnlig vil det vistnok være saa godt som umuligt for Domstolene at bringe dem i Anvendelse, thi det vil jo falde ind under deres Afgjørelse, om en saadan Gjengivelse er udbergaaet saa væsentlige Forandringer, at den ikke kan betragtes som Efterlignelse, og den, som forhandler et saadant gjengivet eller efterlignet Kunstværk, vil naturligvis altid sørge for, at der foretages nogle Forandringer, f. Ex. i Farvernes Anvendelse o. desl.; naar Domstolene da ikke har en stærkt udviklet Farvefands — hvad meget godt kan hændes — vil han aldeles ikke være istand til at have nogen selvstændig Mening om Sagen, men maa faste sig i Armen paa en eller anden Kunstinstitution og stole paa dens Erklæring. Man kan være temmelig sikker paa, at Forhandleren nok vil sørge for, at der gjøres saadanne mindre Forandringer ved Efterligningen, at man, hvis man ikke seer derpaa med et dybt, kunstnerisk Øie, i Regelen maa sige, at det er en ganske anden Gjenstand end det oprindelige Arbejde. Jeg vilde derfor have foretrukket, at man aldeles ikke havde indladt sig paa Forbudet i § 1, men derimod blot havde holdt sig til at sikkre Kunstneren mod Mangsfoldiggjørelse, og i ethvert Tilfælde vilde jeg have foretrukket Regjeringsudkastets § 1 fremfor den foreliggende. Det forekommer mig iøvrigt, at Regelen, saa-